

„Odgovori no, Marička!“

„Eh, oči so oči!“ se je zasmejala in je skoro trdo odrinila Jesenka od sebe.

„Take oči so vedomci, Marička! Take človeku srce izpijejo.“

Začel je zopet nekako, kakor bi bil hotel dobiti poljub od nje; a razonegalo se je vse v čudno premetavanje; in ko je stal v veži, da sam ni vedel prav kako, in si je moral popravljati zmečkani klobuk, bi bil skoraj zaklel, kakor ni imel navade, da se mu ni zdela cela stvar vendar zabavna.

„To je bilo zopet nekulturno dejanje, Marička!“ je zamrmral skozi zaprta vrata in se je zasmegal.

„Lepe oči pa le imaš, Marička!“ je zaklical pred pragom.

Vesel smeh mu je odgovoril:

„Vi pa tudi!“

(Dalje prihodnjič.)

Janko Samec:

V predmestju . . .

Iz šumnih ulic tja med kočje nizke
predmestja včasih me srce nemirno
pognalo je na težko pot večerno . . .
In jaz sem šel v te žalostne obiske!

Tam srečal sem ljudi . . . Okovi tesni
njih rok so se oklepali in vrata;
podpirajoč drug drugega kot brata
korakov težkih šli naprej so resni. —

Joj, koliko prestale ur viharja
njih duše v neprijaznem so življenju! —
In koliko še dni jim v hrepenenju
bo treba preživeti, prej ko zarja

jim v srcih žalostnih bo zasijala?
Ah, težke slutnje se je duša zbala,
ker moje bile so oči uprte
v obrazov njih globoke, silne črte. —

A tam se zunaj vesna je smejala . . .